

РЕШЕНИЕ

№ 39886

гр. София, 15.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.09.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Ана Методиева

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **4750** по описа за **2026** година докладвано от съдия Ана Методиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на директора на Офис „Младост“ при Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция за приходите (НАП) – С., чрез юрисконсулт Е. М., срещу Решение № 862/10.03.2026 г. по административнонаказателно дело (НАХД) № 50/2026 г. на Софийския районен съд (СРС), Наказателно отделение, 19 състав. С решението е отменено Наказателно постановление (НП) № 824101-F808513/25.06.2025 г. на директора на Офис „Младост“ при ТД на НАП – С., с което на А. В. С. е наложена глоба от 150 лева на основание чл. 80, ал. 1 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ), за нарушение на чл. 53, ал. 1 от същия закон.

Касаторът оспорва решението като неправилно поради нарушение на закона – основание по чл. 348, ал. 1, т. 1, във връзка с ал. 2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). Поддържа, че НП съдържа всички реквизити по чл. 57, ал. 1 ЗАНН и е издадено от компетентен орган, в изискуемата форма и в законовите срокове. Посочва, че местните физически лица са длъжни да декларират доходите, подлежащи на годишно облагане, в срока по чл. 53, ал. 1 ЗДДФЛ, а декларацията на С. за 2023 г. е подадена на 30.12.2024 г., след крайния срок 30.04.2024 г. Според касатора нарушението е формално и не изисква настъпване на вредни последици. Счита, че е извършено виновно, тъй като лицето е съзнавало задължението си и срока за изпълнението му. Оспорва и наличието на маловажен случай. Изтъква значителното закъснение, определено в

жалбата като „малко над седем месеца“, и засягането на държавната политика по проследяване доходите на физическите лица. Поддържа, че случаят е типичен за този вид нарушения и не са представени доказателства за обективна пречка за своевременно деклариране. Иска отмяна на решението и потвърждаване на НП.

Прави искане за отмяна на обжалваното решение. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави условно възражение за прекомерност на евентуално претендирано адвокатско възнаграждение.

Ответникът А. В. С. не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд – София-град, XIX касационен състав, след като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, приема следното:

Касационната жалба е процесуално допустима – подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 АПК, срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт. Разгледана по същество, е основателна.

От фактическа страна е установено следното:

На 30.12.2024 г. С. е подал по електронен път годишна данъчна декларация по чл. 50 ЗДДФЛ за 2023 г. с вх. № 2215И0583930. В справката на НАП тя е отразена със статус „ВЪВЕДЕНА (КОРЕКТНА)“. На същата дата е подадена и декларация за 2022 г. с вх. № 2215И0583929, като справката съдържа записи и за по-ранни години.

На 31.01.2025 г., при явяване на С. в Офис „Младост“, инспекторът по приходите С. Д. М. е извършила проверка в информационната система на НАП и е съставила Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № F808513 за нарушение на чл. 53, ал. 1 ЗДДФЛ. В акта е посочено, че декларацията за доходите за 2023 г. е подадена на 30.12.2024 г. при срок за подаване 30.04.2024 г. Актът е съставен в присъствието на С. и на свидетеля А. И. В., предявен му е и му е връчен на същата дата. При подписването му не са вписани възражения.

На 10.02.2025 г. е заведено писмено възражение с вх. № 54-2215-75, отнасящо се до този акт и до АУАН № F808510. В него С. се позовава на удържания от платците данък и на липсата на бюджетна вреда и иска приложение на чл. 28 ЗАНН.

На 25.06.2025 г. директорът на Офис „Младост“ Д. С. Т. е издал процесното НП. В него е възприето описанието от АУАН за неподаване в срок на декларация за доходите, придобити през 2023 г. Като дата на нарушението е посочена 01.05.2024 г., а като място – [населено място], [улица]. Отбелязано е, че нарушението не е единствено, възражението е неоснователно и няма предпоставки за приложение на чл. 28 ЗАНН. Наложена е глоба от 150 лева. На същата дата е издадено и НП № 824099-F808510 за декларацията за 2022 г.

Процесното НП е връчено на С. на 11.12.2025 г. Жалбата срещу него, наименована „възражение“, е заведена в НАП на 23.12.2025 г. с вх. № 54-2215-75#2. В нея той не оспорва закъснението и посочва, че е подал декларацията доброволно във връзка с проверка на НАП на други данъчно задължени лица. Твърди, че извънтрудовите му доходи за 2023 г. са получени по граждански договори, данъкът е удържан и внесен от платците и няма укрити доходи или данъци. Оспорва отказа да се приложи чл. 28 ЗАНН, за който според него в НП не са изложени конкретни мотиви.

Пред СРС е разпитана актосъставителката. Тя е описала извършената проверка и съставянето на АУАН, като за подаването на декларацията е посочила периода преди Нова година, без да възпроизведе точната дата.

С обжалваното решение СРС е отменил НП поради съществени нарушения на процесуалните правила. Приел е, че от АУАН и НП не се установява коя от хипотезите на чл. 50, ал. 1 ЗДДФЛ е приложима към С. и от какви факти произтича задължението му за подаване на декларация за

2023 г. Посочил е липса на данни за започване на дейност, крайния срок и изчисляването на закъснението. На тази основа е установил нарушения на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, като е посочил, че съдът не може да определя обвинението вместо наказващия орган. СРС е намерил и неяснота относно времето на нарушението, тъй като датата не е отделно отразена в АУАН, а в НП е определена като 01.05.2024 г. Преценил е за непрецизно посочването, че срокът „е бил 30.04.2024 г.“, вместо „до 30.04.2024 г.“, включително с оглед проверката по чл. 34 ЗАНН. Приел е нарушенията в съвкупност за съществени и неотстраними в съдебното производство.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, но е неправилно. Налице е касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 1, във връзка с ал. 2 НПК и чл. 63в ЗАНН.

Правилно е установена компетентността на актосъставителя и наказващия орган от заповедите за назначаване, служебните документи и т. 1.2, б. г) и т. 2.1 от Заповед № ЗЦУ-384/27.02.2024 г., съобразно чл. 85, ал. 1 и ал. 2 ЗДДФЛ. Спазени са сроковете по чл. 34 ЗАНН: АУАН е съставен на 31.01.2025 г., след подадената на 30.12.2024 г. декларация и в рамките на срока за данъчни нарушения, а НП е издадено на 25.06.2025 г., преди изтичането на шест месеца от съставянето на акта.

Не се споделя изводът на СРС за неяснота на срока и датата на нарушението. И в двата акта е посочен крайният срок 30.04.2024 г., а в НП изрично е отразена датата 01.05.2024 г. Изразът, че срокът „е бил 30.04.2024 г.“, във връзка с останалото описание, обозначава крайния момент за изпълнение на задължението. Липсата на отделно изписана дата в АУАН е преодоляна в НП при условията на чл. 53, ал. 2 ЗАНН, без промяна на вмененото деяние. В този смисъл е и Решение № 3913/14.06.2021 г. по к.а.н.д. № 2893/2021 г. на Административен съд – София-град, XIX касационен състав. Посочените срок и дата на подаване определят закъснението. Започването на дейност не е обща предпоставка за годишно деклариране.

Основателен е доводът на касатора, че НП индивидуализира нарушението: посочени са лицето, декларацията за доходите за 2023 г., срокът, неизпълнението и последващото подаване с конкретен входящ номер. Обвинението е за неподаване в срок на тази декларация, а не за недеклариране на отделен доход, заем или имущество. Различните хипотези на чл. 50, ал. 1 ЗДДФЛ и неточното позоваване на „чл. 3, ал. 1“, вместо на чл. 3, т. 1, не правят обвинението неясно.

Възникването на задължението за деклариране подлежи на доказване. Непосочването на конкретния вид доход обаче не е самостоятелно основание за отмяна при индивидуализирано неизпълнено задължение. В случая декларацията и останалите доказателства установяват предпоставките за вече вмененото задължение, без да добавят друго обвинение. Възраженията на С. за вида на доходите, авансовото облагане и маловажността показват, че е разбрал обвинението и е могъл да оспори основанието на отговорността.

Установеното от СРС подаване на годишната декларация на 30.12.2024 г. се подкрепя от справката на НАП и от самата декларация с вх. № 2215И0583930. Показанията на М. потвърждават проверката и съставянето на АУАН в присъствието на С.. Приблизителното посочване на периода на подаване не противоречи на документалните данни за точната дата. Справката удостоверява регистрирането на декларацията, а съдържанието отразява облагане върху общата годишна данъчна основа. Декларацията подкрепя изявлението на С. за извънтрудови доходи по граждански договори, като изводът за задължението не се основава само на признаването на закъснението.

Доходите от извънтрудови правоотношения подлежат на облагане по реда на чл. 29 ЗДДФЛ и на годишно деклариране по чл. 50, ал. 1, т. 1. Авансовото удържане на данъка от платеща по чл. 43 не освобождава получателя от подаване на годишната декларация. За тези доходи не е приложимо

освобождаването по чл. 52, ал. 1, т. 1 за определени доходи от трудови правоотношения. Не е приложим и специалният срок за лицата по чл. 51, ал. 1. Следователно декларацията за 2023 г. е следвало да бъде подадена до 30.04.2024 г. по чл. 53, ал. 1 ЗДДФЛ. Подаването на 30.12.2024 г. установява осъществено чрез бездействие нарушение на тази разпоредба, за което чл. 80, ал. 1 предвижда глоба до 500 лева в приложимата към извършването му редакция.

Нарушението е формално, както сочи касаторът. Укриването на доходи, неплащането на данък и настъпването на вреда за бюджета не са елементи на състава. Затова доводите на С. за удържан и внесен данък и липса на укрити доходи не изключват отговорността за неспазване на срока. В този смисъл е и Решение № 5097/05.10.2020 г. по к.а.н.д. № 4723/2020 г. на Административен съд – София-град.

С. е бил длъжен и е могъл да изпълни задължението за получените от него доходи. Предходните годишни декларации в справката установяват познаване на реда за деклариране. Не се установяват обстоятелства, препятствали изпълнението. Изводът се основава на тези данни, а не само на качеството на местно физическо лице. Авансовото облагане не изключва вината.

Не са налице предпоставките на чл. 28 ЗАНН. Формалният характер на нарушението не изключва маловажността, но преценката по § 1, т. 4 от допълнителните разпоредби на ЗАНН изисква конкретни обстоятелства, обуславящи по-ниска обществена опасност спрямо обикновените случаи. Декларацията е подадена почти осем месеца след срока. Закъснението е препятствало своевременното годишно деклариране и проверка на доходите. Подаването преди съставянето на АУАН, съдействието на С. и авансовото удържане на данъка са смекчаващи обстоятелства. Те са съобразени, но в съвкупност със значителното закъснение не обосновават маловажен случай. Твърдяната липса на бюджетна вреда не е достатъчна, тъй като защитеното задължение е за своевременно деклариране. Отбелязването в НП, че нарушението не е единствено, не следва да се използва като доказателство за повторност или за предходно влязло в сила наказание: по другото НП СРС е установил липса на данни за влизане в сила. Отказът да се приложи чл. 28 ЗАНН е обоснован и без това обстоятелство.

Глобата от 150 лева съответства на чл. 27 ЗАНН. Продължителното закъснение обосновава този размер, а последващото подаване и авансовото облагане оправдават санкция съществено под максимума. И без другото НП като отегчаващо обстоятелство глобата е съразмерна на нарушението и целите по чл. 12 ЗАНН. Не са налице основания за намаляването.

Предвид изложеното решението като неправилно следва да бъде отменено.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 АПК, във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд – София-град, XIX касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 862 от 10.03.2026 г., постановено по НАХД № 50/2026 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 19 състав, и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 824101-F808513/25.06.2025 г. на директора на Офис „Младост“ при Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С..

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

